

Sygn. akt: I C 238/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Żelewska
Protokolant:	stażysta Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 września 2018 r. w G.

sprawy z powództwa **M. T.**

przeciwko **A. K.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powódki kosztami procesu.

Sygn. akt: **I C 238/18**

UZASADNIENIE

Powódka M. T. wniosła pozew przeciwko A. K. o zapłatę kwot: 20.000 zł tytułem odszkodowania oraz 31.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwana postanowieniami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 21 marca 2016 roku w sprawie III SAB/Gd 1/16 oraz z dnia 22 marca 2016 roku w sprawie III SAB/Gd 3/16, dotyczących przewlekłego prowadzenia postępowań w przedmiocie zasiłku okresowego i celowego zostało jej przyznane prawo do pomocy przez ustanowienie adwokata. Podała, że pozwana zawiadomienie o powyższym odebrała dnia 16 maja 2016 roku, a wcześniej otrzymała od WSA w Gdańsku pisma z dnia 15 kwietnia 2016 roku (odebrane dnia 25 kwietnia 2016 roku), z których wynikało, że jest wyznaczona pełnomocnikiem z urzędu w ww. sprawach. Zdaniem powódki została ona przez pozwaną pobawiona możliwości wygrania swoich spraw, gdyż nie złożyła ona skargi kasacyjnej ani też nie sporządziła opinii o braku podstaw do jej sporządzenia. Nadto nie kontaktowała się z powódką a z aktami zapoznała się dopiero dnia 20 października 2016 roku, po złożeniu skargi z dnia 30 września 2016 roku. Wobec bezczynności pozwanej Sąd zarządzeniami z dnia 24 czerwca 2016 roku oraz 29 czerwca 2016 roku zarządził przesłanie organowi administracji publicznej odpisów orzeczeń z uzasadnieniami z zaznaczeniem stwierdzenia ich prawomocności. Powódka podniosła, że poniosła przez to szkodę – zniszczony został jej interes prawny i finansowy, zostały naruszone jej prawa i dobre osobiste, nadwyrężone nerwy i zdrowie.

(pozew – k. 3-5)

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zakwestionowała, aby powódka na skutek jej działań poniosła jakąkolwiek szkodę i miała podstawy do domagania się odszkodowania czy zadośćuczynienia. Przyznała, że dnia 16 maja 2016 roku została wyznaczona pełnomocnikiem z urzędu do wskazanych przez powódkę spraw. Powódka wskazała, że pozwana została zawiadomiona o wyznaczeniu dla niej pełnomocnika w jej osobie wraz ze wskazaniem w piśmie dokładnego adresu siedziby kancelarii adwokackiej. Dodała, że pozwana nie nawiązała z nią żadnego kontaktu celem wyjaśnienia, w jakim zakresie oczekuje pomocy prawnej. Pozwana podała, że pod jej nieobecność powódka była w siedzibie jej kancelarii, a nadto, że pomimo szyldu informującego o godzinach jej urzędowania oraz numeru telefonu komórkowego, nie skontaktowała się z nią. Nadmieniała, że była zorientowana o stanie spraw powódki przed WSA w Gdańsku i znała treść wydanych wyroków. Dodała, że sprawy dotyczyły skargi powódki na przewlekłość postępowania Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G. w przedmiocie rozpoznania jej skarg na decyzje Prezydenta Miasta G. z dnia 20 marca 2015 roku. Sprawa III SAB/Gd 1/16 dotyczyła odmowy przyznania zasiłku okresowego, a sprawa III SAB/Gd 3/16 dotyczyła odmowy przyznania zasiłku celowego. Pozwana otrzymała informację, że jest to ponowna skarga dotycząca rozstrzygniętej już kwestii. SKO podało, że w sprawę rozpatrzenia odwołania od decyzji organu pierwszej instancji WSA w Gdańsku orzekł wyrokiem z dnia 13 listopada 2015 roku w sprawach o sygn. SAB/Gd 45/15 i SAB/Gd 46/15. Sąd uwzględnił skargę na bezczynność, wymierzył organowi grzywnę i oddalił wniosek skarżącej o przyznanie jej sumy pieniężnej. Powódka wystąpiła z ponowną skargą na przewlekłość dnia 15 grudnia 2015 roku, kiedy wyrok ten nie był jeszcze prawomocny, gdyż wniosła ona od niego skargę kasacyjną w części dotyczącej wysokości wymierzonej grzywny i oddalenia jej wniosku o przyznanie sumy pieniężnej. Wobec tego skargi były bezpodstawne i zostały oddalone na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym. Wyrok w sprawie III SAB/Gd 116 WSA w Gdańsku wydał wyrok w dniu 25 lutego 2016 roku, a w sprawie III SAB/Gd 3/16 wydał wyrok w dniu 25 lutego 2016 roku – oddalając skargi. Dalej wyroki z uzasadnieniami zostały doręczone powódce w dniach 05 kwietnia 2016 roku oraz 08 kwietnia 2016 roku z pouczeniem, że od wyroków przysługuje skarga kasacyjna. Pozwana podniosła, że powódka nie powiadomiła jej, że zamierza wnieść skargę kasacyjną. Dodała, że posiadała wiedzę, że skargi powódki dotyczyły kwestii formalnych. Zdaniem pozwanej skargi powódki dotyczące przewlekłości postępowania w sprawach o zasiłki celowe nie mają charakteru res iudicata. Zatem niewystąpienie ze skargą kasacyjną nie spowodowało dla powódki żadnych negatywnych skutków. Poza tym sprawa nie nadawała się w jej ocenie do skargi kasacyjnej, natomiast brak kontaktu ze strony powódki przekonał ją, że nie chce ona z takową skargą występować. Według pozwanej powódka nie wskazała, na czym polegała jej szkoda i jaką konkretnie szkodę poniosła.

(odpowiedź na pozew – k. 9-11)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. T. dnia 15 grudnia 2015 roku wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. skargę na przewlekłość Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G. dotyczącą rozpatrzenia odwołania powódki od decyzji Prezydenta Miasta G. z dnia 20 marca 2015 roku nr (...), w której organ pierwszej instancji odmówił powódce przyznania świadczenia z pomocy społecznej w formie zasiłku celowego na zakup żywności.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: skargę z dnia 15.12.2015r. – k. 148)

Powódka dnia 15 grudnia 2015 roku wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. skargę na przewlekłość Samorządowego Kolegium Odwoławczego w G. dotyczącą rozpatrzenia odwołania powódki od decyzji Prezydenta Miasta G. z dnia 20 marca 2015 roku nr (...), w której organ pierwszej instancji odmówił powódce przyznania świadczenia z pomocy społecznej w formie zasiłku okresowego.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: skargę z dnia 15.12.2015r. – k. 90)

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2016 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. w sprawie III SAB/Gd 3/16 oddalił skargę powódki na przewlekłe prowadzenie przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze postępowania w przedmiocie zasiłku celowego. Wyrok w sprawie III SAB/Gd 3/16 uprawomocnił się w dniu 14 maja 2016 roku.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: postanowienie o stwierdzeniu prawomocności – k. 157, wyrok w sprawie III SAB/Gd 1/16 – k. 157v. wraz z uzasadnieniem – k. 166–167v.)

Wyrokiem z dnia 10 marca 2016 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. w sprawie III SAB/Gd 1/16 oddalił skargę powódki na przewlekłe prowadzenie przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze postępowania w przedmiocie zasiłku okresowego. Wyrok w sprawie III SAB/Gd 1/16 uprawomocnił się w dniu 16 czerwca 2016 roku.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: postanowienie o stwierdzeniu prawomocności – k. 37, wyrok w sprawie III SAB/Gd 1/16 – k. 102 wraz z uzasadnieniem – k. 122-123v.,)

Postanowieniem z dnia 21 marca 2016 roku w sprawie o sygn. akt III SAB/Gd 1/16 Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G., dla powódki na jej wniosek ustanowiony został adwokat z urzędu w osobie A. K..

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: zaświadczenie z dnia 17.07.2017r. – k. 34, wniosek – k. 111-112, postanowienie z dnia 21.03.2016r. – k. 113-113v.)

Postanowieniem z dnia 22 marca 2016 roku w sprawie o sygn. akt III SAB/Gd 3/16 Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G., dla powódki na jej wniosek ustanowiony został adwokat z urzędu w osobie A. K..

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: zaświadczenie z dnia 17.07.2017r. – k. 35, wniosek – k. 111-112, postanowienie z dnia 22.03.2016r. – k. 173-173v.)

Pismem z dnia 08 kwietnia 2016 roku P. Izba Adwokacka w G. zawiadomiła pozwaną, że na skutek pisma z dnia 22 marca 2016 roku w sprawie o sygn. akt III SAB/Gd 1/16 oraz III SAB/Gd 3/16 została wyznaczona adwokatem z urzędu dla powódki. Pismo adresowane zostało na Wojewódzki Sąd Administracyjny i zawierało adresy korespondencyjne stron. Pozwana otrzymała powyższe zawiadomienie dnia 16 maja 2016 roku.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: pismo z dnia 08.04.2016r. – k. 13)

Pismem z dnia 08 kwietnia 2016 roku P. Izba Adwokacka w G. zawiadomiła powódkę o powyższym. Pozwana otrzymała zawiadomienie dnia 16 maja 2016 roku.

(dowód: pismo wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 62, 136)

Pismem z dnia 29 kwietnia 2016 roku pozwana poinformowała Wojewódzki Sąd Administracyjny, iż w sprawie III SAB/Gd 1/16, że usługa prawna w sprawie została wykonana w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej (jest ona płatnikiem VAT) oraz, że nie zostało zapłacone przez skarżącą (powódkę w niniejszej sprawie) wynagrodzenie w żadnej części.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o: pismo z dnia 29.04.2016r. – k. 36)

Pozwana w sprawach III SAB/Gd 1/16 oraz III SAB/Gd 3/16 nie składała pism procesowych. Z aktami powyższych spraw pozwana zapoznała się dnia 20 października 2016 roku w sekretariacie Wydziału (...) Sądowej. Pozwana nie podjęła próby kontaktu z powódką.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: zaświadczenia z dnia 17.07.2017r. – k. 34, 35, zeznania pozwanej – k. 85-85v., płyta CD – k. 87)

Postanowieniem z dnia 22 maja 2018 roku w sprawie RD 20/18 Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego (...) Izby Adwokackiej w G. postanowił odmówić wszczęcia dochodzenia dyscyplinarnego w sprawie dotyczącej skargi powódki

z dnia 16 stycznia 2017 roku na działania pozwanej w sprawie przewinienia dyscyplinarnego z art. 80 Prawa o adwokaturze w zw. z art. 8 Zbioru Z. Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu, co miało polegać na niepodjęciu przez adwokata należytych działań w sprawie, a w szczególności – niezbadania akt sprawy i nie wezwania klientki z urzędu do skontaktowania się z adwokatem, wobec stwierdzenia, że czyn miał znikome społeczne niebezpieczeństwo (punkt 1), a także skierował wniosek do Dziekana o udzielenie pozwanej upomnienia, co do wyżej opisanego czynu (punkt 2).

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: postanowienie z dnia 22.05.2018r. w sprawie RD 20/18 – k. 70-71v.)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dokumentację przedstawioną przez strony, akta spraw Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. o sygn. III SAB/Gd 1/16 oraz III SAB/Gd 3/16, dokumentację nadesłaną przez (...) Izbę Adwokacką w G. oraz zeznania pozwanej. Sąd pominął dowód z przesłuchania powódki, albowiem nie stawiała się ona na wezwanie.

W ocenie Sądu brak było podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej przedłożonych dokumentów, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, ani też żadna ze stron nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi pismami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał także zeznania pozwanej A. K.. W ocenie Sądu zeznania te były szczerze, logiczne i w znacznej części znajdujące potwierdzenie w treści przedłożonych dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne.

W niniejszej sprawie powódka domagała się od pozwanej zapłaty kwot 20.000 zł oraz 31.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia. W piśmie procesowym z dnia 29 maja 2018 roku (vide: k. 28-30v.) sprecyzowała, że żądana przez nią kwota odszkodowania w wysokości 20.000 zł dotyczy spraw: III SAB/Gd 1/16 oraz III SAB/Gd 3/16, w której miała prawa uzyskać łącznie powyższą kwotę. Natomiast dochodzona kwota 31.000 zł tytułem zadośćuczynienia wynika z krzywd moralnych, jakich doznała w wyniku postępowania pozwanej, przez co ucierpieć miał i zostać zniszczony jej interes prawny i finansowy, jak również naruszone zostały jej prawa i dobra osobiste, nadwyrężone nerwy i zdrowie. Powyższe miało nastąpić w związku z niedochowaniem należytej staranności przy prowadzeniu sprawy powódki przez jej pełnomocnika z urzędu. Powództwo było zatem oparte na przepisach 24 § 1 k.c., 445 k.c. i art. 448 k.c. w zw. z art. 415 k.c., art. 471 k.c. i art. 443 k.c.

Zgodnie z art. 118 k.p.c. ustanowienie adwokata z urzędu jest równoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa procesowego. Oznacza to, że relacje zachodzące pomiędzy stroną a pełnomocnikiem ustanowionym z urzędu należy oceniać tak jak relacje pomiędzy mocodawcą a pełnomocnikiem, któremu pełnomocnictwo procesowe zostało udzielone. Stosunek taki odpowiada treści stosunku zlecenia, na A. K., jako wyznaczonym z urzędu pełnomocnikowi M. T., spoczywał zatem obowiązek starannego działania przy wykonywaniu czynności związanych z należytą reprezentacją powoda.

Zgodnie z treścią art. 471 k.c. dłużnik zobowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W myśl art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361 § 2 k.c.).

Z powyższego wynika, iż do przesłanek roszczenia odszkodowawczego z art. 471 k.c. należą: zaistnienie szkody, ograniczającej się w tymże przypadku wyłącznie do uszczerbku majątkowego, na który składają się strata i utracony zysk, która to szkoda spowodowana została niewykonaniem lub nienależyte wykonanym zobowiązaniem przez dłużnika oraz adekwatny związek przyczynowy między faktem nienależytego lub niewykonania zobowiązania a poniesioną szkodą. Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c. obowiązek udowodnienia faktów spoczywa na osobie,

która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Wobec tego na podstawie cięży obowiązek wykazania faktów uzasadniających jego roszczenia, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających oddalenie powództwa. Jednakże, z uwagi na konstrukcję art. 471 k.c., dopiero wykazanie przez powoda wszystkich przesłanek odpowiedzialności kontaktowej aktualizuje potrzebę obrony dłużnika, który może wykazać, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi on odpowiedzialności. Nieudowodnienie przez wierzyciela którejkolwiek z trzech wymienionych wyżej przesłanek skutkować musi oddaleniem powództwa (tak słusznie Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 19 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa 717/12, LEX nr 1314796). Powyższe w niniejszej sprawie należy rozważać w sensie niekorzystnego dla powódki zakończenia spraw administracyjnych.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 472 k.c. jeżeli ze szczególnego przepisu ustawy albo z czynności prawnej nie wynika nic innego, dłużnik odpowiedzialny jest za niezachowanie należytej staranności. Z kolei zgodnie z art. 355 § 2 k.c. należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, którą określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności, nie oznacza staranności wyjątkowej, podwyższonej, lecz inny rodzaj staranności dostosowanej zarówno do działającej osoby, przedmiotu, którego działanie dotyczy, i okoliczności, w których działanie to następuje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2002 r., I CKN 971/2000, LEX nr 56902). W przypadku adwokatów wymagać należy podwyższonego poziomu staranności przy wykonywaniu zlecenia, albowiem jest on podmiotem zawodowo trudniącym się świadczeniem pomocy prawnej. Jeżeli więc podejmuje się działać starannie, trzeba przez to rozumieć, że zobowiązuje się do prowadzenia sprawy klienta według obiektywnych zasad wiedzy prawniczej i etyki zawodowej, nie zaś tylko według tego, czego można od niego - lub nawet przeciętnie starannego adwokata - oczekiwać (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 sierpnia 2014 r., I ACa 272/14, LEX nr 1511686). Staranność ta winna być oceniana w myśl zasad wynikających z Ustawy Prawo o adwokaturze oraz Zbioru Z. Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu (Kodeks Etyki Adwokackiej) w chwili świadczenia pomocy prawnej na rzecz powoda, tj. zgodnie z tekstem jednolitym uchwalonym uchwałą nr 52/2011 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 19 listopada 2011 roku (vide: k. 63-69). Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz.U. nr 16 poz.1024 ze zm.) adwokat ślubuje swoje obowiązki wypełniać gorliwie, sumiennie i zgodnie z przepisami prawa, zachować tajemnicę zawodową, a w postępowaniu swoim kierować się zasadami godności, uczciwości, słuszności i sprawiedliwości społecznej. Adwokat wykonuje zawód ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki. Zgodnie ze Zbiorem Z. Etyki i Godności Zawodu (Kodeksem Etyki Adwokackiej) w wyżej wskazanym brzemieniu adwokat obowiązkiem adwokata jest przestrzeganie norm etycznych (§ 1 ust. 3), a celem podejmowanych przez adwokata czynności zawodowych jest ochrona interesów klienta (§ 6). W czasie wykonywania swoich czynności zawodowych adwokat powinien działać według najlepszej woli i wiedzy, z należyłą uczciwością, sumiennością i gorliwością (§ 8).

Bezsporne było, że pozwana została wyznaczona pełnomocnikiem z urzędu M. T. w sprawach prowadzonych przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w G. o sygn. III SAB/Gd 1/16 oraz III SAB/Gd 3/16 dotyczących złożonych przez powódkę skarg na przewlekłość postępowania przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w sprawach o przyznanie zasiłku celowego oraz okresowego. Nadto bezspornym było, że pozwana otrzymała zawiadomienie o wyznaczeniu jej pełnomocnikiem z urzędu dla pozwanej dnia 16 maja 2016 roku, (powódka zawiadomiona została w tym samym dniu, co wynika z potwierdzenia odbioru), a więc jeden dzień po uprawomocnieniu się wyroku w sprawie III SAB/Gd 3/16, a także przed uprawomocnieniem się wyroku w sprawie III SAB/Gd 1/16, co nastąpiło dnia 14 czerwca 2016 roku. Nie było również sporu co do tego, że strony nie kontaktowały się ze sobą, a pozwana po raz pierwszy zapoznała się z aktami powyższych spraw dnia 20 października 2016 roku.

Zaniedbania i błędy pełnomocnika prowadzącego sprawę mogą skutkować jego odpowiedzialnością jedynie wówczas, gdy wynik sprawy byłby korzystny, gdyby pełnomocnik zachował należyta staranność, ocenianą przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru działalności adwokata czy radcy prawnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2004 r., sygn. V CK 297/04, LEX nr 222184).

Jeszcze raz przypomnieć trzeba, że zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu to na powódce spoczywał ciężar wykazania okoliczności, w oparciu o które formułowała roszczenie pozwu. Z obowiązku tego powódka jednak się nie wywiązała i nie zdołała wykazać przesłanek uzasadniających odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanej. W szczególności brak jest jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, że brak kontaktu z powódką oraz brak zaznajomienia się z aktami sprawy w czasie biegu terminu do wniesienia skargi kasacyjnej taką szkodą skutkował.

Przedmiotem badania niniejszego postępowania jest nie tylko ocena zachowania należytej staranności przez pozwaną przy prowadzeniu sprawy powódki, ale również kwestia skutku ewentualnych zaniedbań, które należało ocenić nie tylko z perspektywy zakończonych prawomocnie spraw administracyjnych, ale ich obiektywnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w której powódka była jej zdaniem nienależycie reprezentowana. Powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2004 r. V CK 297/04, (LEX Nr 222184) że kognicja sądu odszkodowawczego, w której zarzuca się profesjonalnemu pełnomocnikowi brak należytej staranności w prowadzeniu określonej sprawy musi bowiem sięgnąć w kierunku badania, jakie mogłoby zapaść rozstrzygnięcie, gdyby w tamtej sprawie działanie pełnomocnika wolne było od uchybień, co w okolicznościach niniejszej sprawy sprowadza się głównie do tego, że pozwana reprezentująca powódkę w sprawie złożyłaby skargę kasacyjną od wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w sprawach o sygn. III SAB/Gd 3/16 oraz III SAB/Gd 1/16. Innymi słowy sąd odszkodowawczy winien dokonać oceny, czy wynik sprawy byłby korzystny dla powódki, gdyby pozwana jako jego pełnomocnik w tychże sprawach zachowała należytą staranność i po kontakcie z powódką i analizie akt, złożyła skutecznie skargi kasacyjne, ewentualnie opinię o braku podstaw do jej wniesienia. Dalej należało ocenić, czy wniesienie w powyższych sprawach skarg kasacyjnych spowodowałoby zaistnienie realnej szansy na korzystne rozstrzygnięcie dla powódki. Bez wątpienia jednak brak sporządzenia przez pozwaną opinii o braku podstaw do sporządzenia skargi kasacyjnej nie pociągałoby za sobą ujemnych skutków procesowych.

Zważyć należy, iż podstawą wniesienia skargi kasacyjnej, ewentualnie opinii o braku podstaw do jej sporządzenia byłyby wyłącznie przesłanki formalne w postaci prawomocnego zakończenia postępowania, którego miała dotyczyć przewlekłość. Wobec tego trafnie wywodzi pozwana, że dla wydania opinii niezbędne było zapoznanie się z wyrokami wydanymi w sprawie, co jak sama twierdzi uczyniła drogą internetową. Nie ma racji powódka twierdząc, że nieprawomocne wyroki nie są publikowane w portalach orzeczeń sądów. Jak można stwierdzić na podstawie akt administracyjnych, już sama analiza treści wyroków pozwalała na ocenę prawną dopuszczalności złożenia skargi w konkretnych stanach faktycznych. Z drugiej strony nawet gdyby okazało się, że pozwana posiadała wiedzę, że powódka zamierza złożyć skargę kasacyjną bądź oczekuje sporządzenia opinii o braku podstaw do jej wniesienia, to wtedy nie byłoby potrzeby przeprowadzania spotkania z powódką. Podkreślić należy, iż pomoc prawna świadczona przez adwokata ma na celu ochronę prawną interesów podmiotów, na których rzecz jest wykonywana, do czego nie jest każdorazowo konieczny kontakt z taką osobą. Tym bardziej, iż w sprawie, w której pozwana została ustanowiona pełnomocnikiem, do rozstrzygnięcia pozostawałyby wyłącznie kwestie o charakterze ściśle prawnym, a zatem w ocenie Sądu w rzeczywistości nie istniałaby potrzeba konsultacji z mocodawcą. W tej sytuacji działanie pozwanej ograniczające się do zapoznania się z treścią akt spraw, a jak się okazało, co było zdaniem Sądu wystarczające, wydanych wyroków w zasadzie było wyczerpujące. Niemniej jednak, od profesjonalnego pełnomocnika wymaga się zapoznania z aktami sprawy. Pozwana uczyniła to dopiero 20 października 2016 roku, a więc dopiero na skutek złożenia przez pozwaną skargi na pozwaną.

Niezależnie od powyższego powódka nie wykazała, aby sporządzenie skargi przez pozwaną mogło doprowadzić do wydania korzystnego dla niej rozstrzygnięcia. Podobnie nie wykazała również szkody oraz – co w świetle powyższego oczywiste – istnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem pozwanej a spowodowaniem u pozwanej szkody. Biorąc za podstawę powyższe, nie było zatem podstaw do uznania, że pozwana ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą wobec powódki na podstawie art. 471 k.c.

Sąd w niniejszej sprawie podziela pogląd jurydyczny wyrażony przez Sąd Wojewódzki w Gdańsku w sprawach o sygn. III SAB/Gd 1/16 oraz III SAB/Gd 3/16. W obu sprawach powódka złożyła najpierw skargi na bezczynność Samorządowego Kolegium Odwoławczego, a polegające na nierozpatrzeniu jej odwołań od decyzji Prezydenta

Miasta G. z dnia 20 marca 2015 roku nr (...) a także z dnia 31 marca 2015 roku nr (...). Analiza powyższych postępowań prowadzi do wniosku, że nie doszło w nich do przewlekłości postępowań. Słusznie Sąd administracyjny odróżnił instytucje skargi na bezczynność organu, które zostały rozpoznane, a także skargi na przewlekłość postępowania. Zdaniem Sądu, w przypadku wyrażenia przez powódkę chęci wzruszenia prawomocnych wyroków sądu administracyjnego, o których mowa była powyżej, brak byłoby jakichkolwiek podstaw do innego zachowania pozwanej niż sporządzenie przez nią opinii o braku podstaw do wniesienia takich skarg z przyczyn wskazanych powyżej, a szczegółowo w wyrokach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. w sprawach III SAB/Gd 1/16 oraz III SAB/Gd 3/16.

Sąd na gruncie analizowanej sprawy nie dopatrył się także naruszenia dóbr osobistych powódki. Podstawę prawną powództwa w zakresie żądania przez powódkę zadośćuczynienia stanowiły przepisy art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. Jak stanowi art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Zgodnie natomiast z treścią art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 k.c. stosuje się.

W niniejszej sprawie powódka nie sprostала spoczywającemu nań ciężarowi dowodu i przede wszystkim nie wykazała na czym polegało naruszenie dóbr osobistych przez pozwaną jako ustanowionego pełnomocnika z urzędu. Jak podnosi się bowiem w judykaturze dowód, że dobro osobiste zostało zagrożone lub naruszone ciąży na osobie, która poszukuje ochrony prawnej z art. 24 k.c. Natomiast na tym, kto podjął działanie zagrażające dobru osobistemu lub naruszające to dobro, spoczywa ciężar dowodu, że nie było to działanie bezprawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2004 r., V CK 609/03, Lex nr 109404). Dodać należy, że dla uwzględnienia roszczenia z art. 448 k.c. konieczne jest także ustalenie działania zawinionego, chociażby winy nieumyślnej w najlżejszej postaci (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 września 2016r., VI ACa 1038/15, LEX nr 2151512). Powódka podnosiła, iż pozwana jako pełnomocnik z urzędu nie skontaktowała się z nią, co uniemożliwiło ostatecznie wniesienie skargi kasacyjnej w ustawowym terminie.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd nie doszukał żadnych okoliczności pozwalających na stwierdzenie, że doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki, albowiem nie zaferowała żadnych dowodów, które pozwalałyby na postawienie takiego wniosku. Mało tego, pozwana nie stawiała się na wezwanie Sądu, co skutkowało pominięciem dowodu z przesłuchania jej w charakterze strony. Nadto, zdaniem Sądu, pozwana wykazała w toku niniejszego postępowania, że jej działanie jako pełnomocnika z urzędu nie było bezprawne. Zebrane w toku niniejszego postępowania dowody nie wskazują, aby pozwana jako ustanowiony z urzędu pełnomocnik procesowy powoda naruszył przepisy prawa powszechnie obowiązującego lub zasady współżycia społecznego względem powódki.

Niezależnie od powyższego powódka nie wykazała, aby doszło do pogorszenia się jej stanu zdrowia. Zgodnie z poglądami wyrażanymi w judykaturze na stronie powodowej spoczywa obowiązek wskazania konkretnego dobra osobistego, które zostało naruszone bądź zagrożone bezprawnym działaniem bądź zaniechaniem osoby trzeciej. Podkreślić przy tym należy, że naruszenie dobra osobistego powinno mieć charakter obiektywny. Naruszenie dobra należy rozpatrywać w granicach przeciętnych ocen aktualnie stosowanych w społeczeństwie, a nie w indywidualnym odczuciu osoby, która domaga się ochrony prawnej (por. wyrok SN z dnia 28 maja 1971r., III PZP 33/70, L.). Zatem, samo subiektywne odczucie czy przekonanie powódki, że pozwana naruszyła jej dobra osobiste nie jest równoznaczne z przyjęciem, iż do takiego naruszenia rzeczywiście doszło. Brak inicjatywy dowodowej ze strony powódki nie pozwala na przyjęcie, że doszło do naruszenia jakiegokolwiek dobra osobistego powódki.

Z wyżej wskazanych względów brak również uzasadnienia dla zastosowania w sprawie podstaw z art. 415 k.c. zgodnie z którym, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. W ocenie Sądu powódka nie wykazała którejkolwiek z przesłanek z ww. przepisu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 471 k.c. a contrario, art. 24 § 1 k.c. a contrario oraz art. 415 k.c. a contrario w zw. z art. 6 k.c. oddalił powództwo w całości.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. odstępując od obciążania powódki kosztami procesu.

Zważyć należy, iż nieskonkretyzowanie w art. 102 k.p.c. „wypadków szczególnie uzasadnionych” oznacza, że to sądowi rozstrzygającemu sprawę została pozostawiona ocena, czy całokształt okoliczności pozwala na uznanie, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, przemawiający za nieobciążaniem strony przegrywającej spór kosztami procesu w całości lub w części. Takie stanowisko znajduje również potwierdzenie w orzecznictwie. W wyroku z dnia 02 października 2015 roku o sygn. I ACa 2058/14 (LEX nr 1820933) Sąd Apelacyjny w Warszawie stwierdził, że sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępnie, a jeśli tak, to w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór. Ustalenie, czy w danych okolicznościach zachodzą "wypadki szczególnie uzasadnione", ustawodawca pozostawia swobodnej ocenie sądu, która następuje niezależnie od przyznanego zwolnienia od kosztów sądowych. Zgodnie natomiast ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w postanowieniu z dnia 22 lutego 2011r. II PZ 1/11 (LEX nr 852550) trudna sytuacja życiowa, majątkowa, zdrowotna, osobista, która uniemożliwia pokrycie przez stronę kosztów procesu należnych przeciwnikowi, należy do okoliczności uzasadniających odstępnie od zasady wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. Dokonując tej oceny sąd orzekający winien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości, a podważenie oceny tego sądu wymaga wykazania że jest ona wadliwa.

W ocenie Sądu sytuacja majątkowa, rodzinna i zdrowotna powódki, co wynika z akt postępowania administracyjnego, jak pierwotnego przedmiotu, tj. przyznania zasiłków, jest niekorzystna.

W tych okolicznościach – zdaniem Sądu – powódka nie będzie w stanie ponieść kosztów procesu, które w niniejszej sprawie wynoszą 5.417 zł, na co składa się wynagrodzenie fachowego pełnomocnika pozwanej – adwokata oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Dlatego orzeczono jak w pkt. II wyroku.